

Trámite: certificación do acordo.

Raimundo González Carballo, Concelleiro Secretario da Xunta de Goberno Local do Concello de Pontevedra.

Certifico: que a Xunta de Goberno Local do Concello de Pontevedra, na sesión que tivo lugar o día 22.03.2016, adoptou, entre outros, o seguinte acordo:

2.- REQUISITO PREVIO DE ANULACIÓN DA RESOLUCIÓN DO 20 DE XANEIRO DO 2016 DA DIRECCIÓN XERAL DE SOSTENIBILIDADE DE LA COSTA Y DEL MAR DA PRÓRROGA OUTORGADA A “ENCE ENERGÍA Y CELULOSA S.A.” DA CONCESIÓN PARA OCUPACIÓN DE 373.524 M2, SITA NA MARISMA DE LOURIZÁN, T.M. DE PONTEVEDRA, CUXO TITULAR ERA A EMPRESA “ENCE S.A.” E DA DENEGACIÓN, MEDIANTE ACTO DA MESMA DATA, DA REMISIÓN DE COPIA DE EXPEDIENTE CON AMPLIACIÓN DE PRAZO NO REFERIDO PROCEDIMENTO ADMINISTRATIVO DE PRÓRROGA EXTRAORDINARIA DA CONCESIÓN C-734, SOLICITADA MEDIANTE ACORDO DA XUNTA DE GOBERNO LOCAL DE 3/12/2015.

Vistas a Resolución do 20 de xaneiro do 2016 da Dirección Xeral de Sostenibilidade de la Costa y del Mar -por delegación da Sra. Ministra de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente- pola que se outorga a “ENCE Energía y Celulosa SA” “prórroga de la concesión de ocupación de una superficie de trescientos setenta y tres mil quinientos veinticuatro (373.524) metros cuadrados de dominio público marítimo-terrestre con destino a fábrica de celulosa Kraft en la franja de dominio público marítimo-terrestre comprendida entre el ferrocarril de Pontevedra a Marín y la carretera de unión de los puertos de Pontevedra y Marín, en el Término Municipal de Pontevedra (Pontevedra)” recibida neste Concello o 28/01/2016, baixo o número 2016002786, así como a comunicación recibida o 26/01/2016, rexistro de entrada 2016002460, mediante escrito da Subdirección Xeral de Dominio Público Marítimo Terrestre, datado tamén o 20 de xaneiro de 2016, no que, entre outras decisións, denega a remisión de copia do expediente de prórroga e a ampliación do prazo de alegacións, e comunicaba que as alegacións formuladas inicialmente ao expediente de prórroga “(...) serán valoradas y contestadas en la resolución que ponga fin al procedimiento” e, de conformidade co establecido no artigo 44 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdicción contencioso-administrativa, fórmulase, en tempo e forma, requisito previo de derogación, revogación ou anulación da referida resolución e acto administrativo citados, con base nos seguintes antecedentes de feito e fundamentos de dereito, ao entender que os devanditos actos, de trámite e definitivo, non son axustados a dereito,

Antecedentes de feito

1º.- Cómpre, para comezar o relato de feitos, remontarnos aos fitos fundamentais do expediente incoado por mor da concorrencia de causas de caducidade desta concesión, inicialmente outorgada no 1958, por estar anoados

e gardar relación directa co procedemento que nos ocupa.

Deste xeito, procede citar que por resolución da Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar do Ministerio de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente de 15/10/2014, ordenábase ao Servizo provincial de costas de Pontevedra a incoación de expediente de caducidade da concesión outorgada por Orde Ministerial (O.M.) de data 13/06/1958 ao “INSTITUTO NACIONAL DE INDUSTRIA” (INI) de ocupación de 612.500 m² de bens do DPMT con destino á construción dunha fábrica de pasta de celulosa Kraft na zona marítimo-terrestre a reencher, abranguida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada de unión dos portos de Pontevedra e Marín, transferida por O.M. de 6/05/1959 á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA DE PONTEVEDRA, S.A.” e por O.M. de 28/07/1970 á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA, S.A.” (ENCE), nos termos establecidos na sentenza da Audiencia Nacional do 19/05/2011 -confirmada pola sentenza do Tribunal Supremo do 11/07/2014- polas que se condenaba á Administración do Estado á incoación de expediente de caducidade da amentada concesión, ademais da adopción das medidas legalmente previstas para a paralización das actividades e suspensión do uso e explotación das instalacións.

A incoación inicial do expediente sustentábase basicamente nos seguintes motivos:

a) Alteración da finalidade do título concesional (artigo 79.1.d) da Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas e artigo 165.1 d) do seu Regulamento xeral aprobado por Real decreto 876/2014, do 10 de outubro), por mor de que se veñen desenvolvendo no perímetro da concesión actividades diferentes ao obxecto da mesma.

b) Incumprimento da condición 8ª do título concesional, relativa á prohibición de alugar ou destinar os terreos obxecto da concesión a fins distintos dos outorgados (letra l do artigo 79.1 da Lei de costas e 165.1 l) do seu Regulamento), por canto no recinto se sitúan, sen título habilitante, unha estación depuradora de augas residuais (EDAR) e unhas instalacións deportivas.

2º.- Con posterioridade, a Subdirección xeral de dominio público marítimo terrestre, dependente do devandito Ministerio, constata a existencia doutros feitos que puideran ser constitutivos de causas de caducidade consonte aos xa citados artigos 79 da Lei de costas e art. 165 do seu Regulamento xeral, en relación coa condición 12ª da Orde ministerial de 13 de xuño do 1958, que dispón que “El incumplimiento por el concesionario de cualquiera de las condiciones anteriores será causa de caducidad de la concesión”, polo que se acorda ampliar as causas de caducidade nos seguintes termos:

a) Alteración da finalidade do título concesional (Art. 79.1.d) da Lei de costas e 165.d) do Regulamento): pola instalación e funcionamento no recinto concesional da EDAR de Placeres e do emisario submarino construído para conducir as verteduras urbanas de Pontevedra, Poio e Marín e as industriais do “Grupo empresarial ENCE”, ademais dunhas instalacións deportivas, ás que se engade:

- Planta de coxeneración de enerxía eléctrica de biomasa
- Emisario submarino (actual)
- Planta de tratamento de augas residuais (primitiva)
- Edificio para comedor do persoal

b) Incumprimento doutras condicións cuxa observancia estea expresamente sancionada coa caducidade do título correspondente (Art. 79.1.I) da Lei de costas e 165.I) do Regulamento en relación coa condición 8ª do título concesional), ampliando os posibles incumprimentos relativos á obriga de adopción de medidas para reducir a toxicidade das augas residuais ata os “límites que permitan la vida del marisco y de la pesca y con la adopción de las precauciones necesarias para evitar malos olores, humos, polvo, gases tóxicos y cuantas circunstancias puedan ser molestas para el vecindario y nocivas para la salud”.

Faise referencia no escrito de ampliación, e a este respecto, ás balsas de decantación 1, 2, 3 e 4, toda vez que unha vez construída a planta de tratamento de efluentes, autorizada por Orde ministerial do 31 de xaneiro do 2003, quedaron en desuso, manténdose na actualidade as referidas instalacións sen que, por parte de ENCE, “exista un plan de recuperación idóneo ya que el proyecto de “Recuperación de terrenos de balsas 1, 2, 3 y 4” que ENCE presentó nunca fue aprobado por la Administración”.

3º.- Mediante oficio do 29 de decembro do 2014 da Xefatura provincial do servizo de costas de Pontevedra, rexistrado de entrada neste Concello o 7/01/2015 baixo o número 20150000317, outorgábase un primeiro trámite de audiencia e vista no procedemento polo que se incoaba expediente de caducidade da concesión e por acordo da Xunta de Goberno Local do 23/01/2015, formulábanse alegacións diante do Servizo provincial de Costas, alegacións que foron ratificadas polo Pleno da Corporación en sesión ordinaria do 2/03/2015. Neste trámite consta oposición do concesionario á declaración de caducidade.

4º.- Con posterioridade outorgouse novo trámite de audiencia e vista no procedemento, logo de incorporar informe proposta do 3/06/2015 da Xefatura do Servizo provincial de Costas, no que se propuña textualmente:

“1) Declarar la caducidad parcial de la concesión otorgada por Orden Ministerial de 13 de junio de 1958, al Instituto Nacional de Industria, de ocupación de 612.500 m2 de bienes de dominio público marítimo-terrestre con destino a la construcción de una fábrica de pasta de celulosa Kraft en la franja de la zona marítimo terrestre a rellenar comprendida entre el ferrocarril de Pontevedra a Marín y la carretera PO 13, transferida por Orden Ministerial de 6 de mayo de 1959 a la “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” y por Orden Ministerial de 28 de julio de 1970 a la “Empresa Nacional de Celulosa, S.A. (ENCE)”, en lo que se refiere a los terrenos ocupados por la EDAR de Placeres, del emisario submarino existente junto a la EDAR y de las instalaciones deportivas.

2) Ordenar a “ENCE, S.A.” a que, en el plazo que se prevea en la resolución, se

proceda al levantamiento y retirada del dominio público marítimo-terrestre de las instalaciones deportivas, a sus expensas y que, asimismo, inicie los trámites oportunos para la legalización del edificio dedicado a comedor.

3) Mantener las instalaciones de la EDAR de Placeres y del emisario ubicado junto a la EDAR, en los términos establecidos en la presente resolución”.

5º.- Por acordo da Xunta de goberno local do 19/06/2015 reitéranse integramente, diante do Servizo provincial de costas de Pontevedra, as alegacións formuladas o 23/01/2015, para constancia no trámite de audiencia e vista do procedemento incoado -e posteriormente ampliado-, pola concorrencia de causas de caducidade da amentada concesión outorgada, alegacións que foron ampliadas ao respecto da proposta de resolución ditada pola xefa do Servizo provincial de costas do 03/06/2015, estimándose a concorrencia de diversas causas de caducidade total da concesión, que foi obxecto de modificacións substanciais. Estas novas alegacións foron ratificadas polo Pleno da Corporación en sesión ordinaria do 20/07/2015.

6º.- Con data 05/08/2015 e rexistro de entrada neste Concello baixo o número 2015027751, recíbese resolución ditada pola Dirección xeral de sostibilidade da costa e do mar do Ministerio de agricultura, alimentación e medio ambiente de 24/07/2015, por delegación da Sra. Ministra, remitida polo Servizo provincial de costas de Pontevedra, na que se resolve textualmente:

“1) Declarar la caducidad parcial de la concesión otorgada por Orden Ministerial de 13 de junio de 1958, al Instituto Nacional de Industria, de ocupación de 612.500 m2 de bienes de dominio público marítimo-terrestre con destino a la construcción de una fábrica de pasta de celulosa Kraft en la franja de la zona marítimo terrestre a rellenar comprendida entre el ferrocarril de Pontevedra a Marín y la carretera de unión de los Puertos de Pontevedra y Marín, transferida por Orden Ministerial de 6 de mayo de 1959 a la “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” y por Orden Ministerial de 28 de julio de 1970 a la “Empresa Nacional de Celulosa, S.A.” (ENCE), en lo que se refiere a los terrenos ocupados por la EDAR de Placeres, del emisario submarino existente junto a la EDAR y de las instalaciones deportivas.

2) Ordenar al Servicio provincial de Costas de este Ministerio en Pontevedra que lleve a cabo el Acta de reversión al Estado de los terrenos de la concesión afectados por la caducidad parcial.

3) Ordenar a “ENCE, S.A.” que proceda al levantamiento y retirada del dominio público marítimo-terrestre de las instalaciones deportivas, a sus expensas, una vez que se asegure que sus usuarios pueden disponer de otras instalaciones adecuadas, otorgándole para ello un plazo máximo de 6 meses, y asimismo, que inicie los trámites oportunos para la legalización del edificio dedicado a comedor.

4) Ordenar al Servicio provincial de costas en Pontevedra que otorgue a los órganos gestores de la EDAR y del emisario submarino un plazo de tres meses, para solicitar la oportuna concesión”.

7º.- Fronte á devandita Orde ou Resolución, este Concello formula, -mediante escrito razoado-, requirimento previo de anulación ou revogación, o 5/10/2015,

en cumprimento do acordo dese mesmo día da Xunta de Goberno Local, posteriormente ratificado polo Pleno do 19/10/2015 (comunicado o 6/11/2015). Nese requirimento acordábase, entre outros pronunciamentos:

“Primeiro.- Formular en tempo e forma, diante da Sra. Ministra de agricultura, alimentación e medio ambiente, requirimento previo de anulación da Orde Ministerial de data 24 de xullo de 2015, ditada por delegación pola Dirección General de sostenibilidad de la costa y del mar, pola que se acorda a caducidade parcial da concesión outorgada por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958 ao Instituto Nacional de Industria, para a ocupación de 612.500 m² de bens de dominio público marítimo-terrestre con destino á construción dunha fábrica de pasta de celulosa Kraft na franxa da zona marítimo terrestre a reencher comprendida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada PO-13, transferida por Orde Ministerial de 6 de maio de 1959 á “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” e por Orde Ministerial de 28 de xullo de 1970 á “Empresa Nacional de Celulosa, S.A.” (ENCE), no que se refire aos terreos ocupados pola EDAR de Placeres, do emisario submarino existente xunto á EDAR e das instalacións deportivas, que foi notificada a este Concello en data 05/08/2015 baixo o número 2015027751 de rexistro de entrada, con base no relato de feitos e fundamentos xurídicos do presente acto, interesando se dite resolución pola que se declare, mediante acto contrario imperio, a súa nulidade, ou se proceda á súa anulación, revogación ou ben se deixe sen efecto a Orde ditada por ser contraria a dereito, e previos os trámites oportunos, se declare a caducidade total da concesión referida, ao abeiro do disposto nos artigos 79 da Lei de costas e 165 do seu Regulamento e demais preceptos citados, por mor da acreditada concorrencia das causas relatadas e taxadas de caducidade total da concesión, que foi obxecto de modificacións substanciais, e por acreditarse a concorrencia de incumprimentos de carácter esencial como as transferencias de accións sen autorización, e outros que prexudicaron gravemente ao interese público e motivaron unha condena penal por delito ecolóxico; instando, asemade, que se ordene a adopción das medidas legalmente previstas subsecuentes á declaración de caducidade para a plena recuperación, protección e restauración da totalidade do espazo incluído no dominio público marítimo terrestre, sen prexuízo do que nos escritos de alegacións remitidos se sinala ao respecto da EDAR.

Segundo.- Dar conta do presente acordo ao Ministerio de agricultura, alimentación e medio ambiente, solicitando expresamente e, asemade, consonte do artigo 172.3º do Regulamento de costas, a suspensión de calquera procedemento de solicitude de prórroga extraordinaria que poida estar en tramitación ao abeiro do disposto na disposición transitoria 2ª do Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento de costas e que desenvolve a disposición transitoria primeira 2ª da Lei de 22/1988, de 28 de xullo de costas (BOE núm. 181 de 29/07/1988), modificada na súa redacción pola Lei 2/2013 de 29 de maio, e ata que se resolva o presente requirimento e adquira firmeza a resolución de caducidade parcial (...). ”.

8º.- Non consta que se resolvese o referido requirimento nin tampouco os senllos recursos de reposición formulados fronte á amentada Orde por parte das

asociacións ecoloxistas “SALVEMOS PONTEVEDRA” e “ASOCIACIÓN POLA DEFENSA DA RÍA (APDR)” remitidos ao Concello para alegacións. Ademais, este Concello ten interposto o 5/01/2016 o correspondente recurso contencioso administrativo diante da Audiencia Nacional, polo que o expediente de caducidade non ten acadado firmeza no día no que andamos.

9º.- Logo de facernos eco da información ou dos rumores que transcendían aos medios de comunicación, de que se estaba a tramitar un expediente de solicitude de prórroga extraordinaria, o día 27/11/2015 remítese, a ese Ministerio, certificación do acordo da Xunta de Goberno do 23/11/2015 no que se solicita expresamente a constitución en parte deste Concello no expediente de prórroga extraordinaria que nos ocupa; acordo ratificado polo Pleno do 30/11/2015.

En atención ao solicitado, o 21/12/2015 recíbese escrito da xefatura do Servizo Provincial de Costas no que se recoñece a condición de parte no expediente a este Concello e se acorda:

“(…)poner de manifiesto al Ayuntamiento de Pontevedra el mencionado expediente administrativo en la Subdirección General de Dominio Público Marítimo-Terrestre de la Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar (Despacho b.830), Plaza de San Juan de la Cruz, s/n de Madrid, para que, en el plazo de diez (10) días, dicho Ayuntamiento pueda acceder al mismo, formular alegaciones y presentar los documentos y justificaciones que estime pertinentes”(…).

10º.- A Xunta de Goberno Local, en sesión do 30/12/2015 acordaba, en relación ao expediente de solicitude de prórroga extraordinaria, o seguinte:

“Primeiro.- Solicitar expresamente da Secretaría de Estado de Medio Ambiente, Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar do Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, como Concello directamente afectado, a remisión de copia íntegra do expediente de solicitude cursada pola entidade mercantil “ENCE, ENERGIA Y CELULOSA, S.A.” de prórroga extraordinaria da concesión outorgada inicialmente ao Instituto Nacional de Industria por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958, destinada á ocupación de trescentos setenta e tres mil cincocentos vinte e catro (373.524) metros cadrados de dominio público marítimo-terrestre, con destino á construción dunha fábrica de celulosa kraft, abranguida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada de unión dos portos de Pontevedra e Marín, no termo municipal de Pontevedra, ou subsidiariamente a posta de manifesto do expediente nas Dependencias do Servizo Provincial de Costas, con petición expresa, en ámbolos casos da ampliación do prazo de alegacións ata que se acceda a algunha das dúas solicitudes, co obxectivo de poder acceder ao expediente e determinar a afectación do solicitado aos intereses xestionados por este Concello.

Segundo.- Sen prexuízo do indicado no parágrafo precedente e das alegacións definitivas que no seu intre se poidan formular cando se obteña a copia do expediente ou a posta de manifesto no servizo provincial, e, preceptivamente, cando se nos traslade a proposta de resolución da solicitude cursada,

formúlanse en tempo e forma, diante do Servizo Provincial de Costas de Pontevedra da Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar do Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente-Secretaría de Estado de Medio Ambiente, como Concello directamente afectado, as alegacións que se refiren no corpo do presente escrito, para constancia no trámite de audiencia e vista do procedemento incoado a instancia de “ENCE, ENERGIA Y CELULOSA, S.A.” en solicitude de prórroga extraordinaria da concesión outorgada inicialmente ao Instituto Nacional de Industria por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958, posteriormente transferida por O.M. de 6/05/1959 á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA DE PONTEVEDRA, S.A.” e por O.M. de data 28/07/1970 á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA, S.A.”, destinada á ocupación de trescentos setenta e tres mil cincocentos vinte e catro (373.524) metros cadrados de dominio público marítimo-terrestre, con destino á construción dunha fábrica de celulosa kraft, abranguida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada de unión dos portos de Pontevedra e Marín, no termo municipal de Pontevedra, estimándose a concorrencia das causas de caducidade total da concesión que foi obxecto de modificacións substanciais e incumprimentos do condicionado que impiden acceder ao outorgamento da prórroga interesada.

Terceiro.- Reiterar expresamente diante do Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente a contestación ás seguintes solicitudes:

1) A solicitude cursada o 6/08/2004 referida aos terreos que ocupan as balsas de decantación que se ampliou posteriormente á totalidade do ámbito concesional ao estimar a concorrencia das causas relatadas de caducidade da concesión.

2) O requirimento previo de anulación efectuado o 5/10/2015 da Orde Ministerial de data 24 de xullo de 2015, ditada por delegación pola Dirección General de sostenibilidad de la costa y del mar, pola que se acorda a caducidade parcial da concesión outorgada por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958 ao Instituto Nacional de Industria, para a ocupación de 612.500 m² de bens de dominio público marítimo-terrestre con destino á construción dunha fábrica de pasta de celulosa Kraft na franxa da zona marítimo terrestre a reencher comprendida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada PO-13, transferida por Orde Ministerial de 6 de maio de 1959 á “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” e por Orde Ministerial de 28 de xullo de 1970 á “Empresa Nacional de Celulosa, S.A.” (ENCE), no que se refire aos terreos ocupados pola EDAR de Placeres, do emisario submarino existente xunto á EDAR e das instalacións deportivas, que foi notificada a este Concello en data 05/08/2015 baixo o número 2015027751 de rexistro de entrada, interesando, de novo, que se dite resolución pola que se declare, mediante acto contrario imperio, a súa nulidade, ou se proceda á súa anulación, revogación ou ben se deixe sen efecto a Orde ditada por ser contraria a dereito, e previos os trámites oportunos, se declare a caducidade total da concesión referida, ao abeiro do disposto nos artigos 79 da Lei de costas e 165 do seu Regulamento e demais preceptos citados, por mor da acreditada concorrencia das causas relatadas e taxadas de caducidade total da concesión, que foi obxecto de modificacións substanciais, e por acreditarse a concorrencia de incumprimentos de carácter esencial como as

transferencias de accións sen autorización, e outros que prexudicaron gravemente ao interese público e motivaron unha condena penal por delito ecolóxico; instando, asemade, que se ordene a adopción das medidas legalmente previstas subsecuentes á declaración de caducidade para a plena recuperación, protección e restauración da totalidade do espazo incluído no dominio público marítimo terrestre, sen prexuízo do que nos escritos de alegacións remitidos se sinala ao respecto da EDAR.

3) A solicitude de suspensión tamén efectuada o 5/10/2015, consonte ao artigo 172.3º do Regulamento de costas, do procedemento de solicitude de prórroga extraordinaria en tramitación ao abeiro do disposto na disposición transitoria 2ª do Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento de costas e que desenvolve a disposición transitoria primeira 2ª da Lei de 22/1988, de 28 de xullo de costas (BOE núm. 181 de 29/07/1988), modificada na súa redacción pola Lei 2/2013 de 29 de maio, canda menos ata que se resolva o requirimento previos e adquira firmeza a resolución de caducidade parcial.

Cuarto.- Remitir certificación do presente acordo ao Servizo provincial de Costas, xunto con copia da documentación que se achega, solicitando expresamente que, previos os trámites oportunos en dereito, se desestime expresamente a solicitude de prórroga cursada, interesando asemade a plena recuperación, protección e restauración da totalidade do espazo incluído no dominio público marítimo terrestre. (...)”

O referido acordo foi ratificado polo Pleno da Corporación en sesión do 18/01/2016.

11º.- O 26/01/2016, con rexistro de entrada 2016002460, recíbese o amentado escrito da Subdirección General de Dominio Público Marítimo Terrestre do 20/01/2016, no que se manifesta que as alegacións formuladas inicialmente ao expediente de prórroga extraordinaria da concesión C-734, mediante o transcrito acordo da Xunta de Goberno Local de 3/12/2015, “(...) serán valoradas y contestadas en la resolución que ponga fin al procedimiento” e participase textualmente o seguinte:

“Respecto de la solicitud de remisión de copia del expediente o puesta de manifiesto del mismo en las dependencias del Servicio Provincial de Costas de Pontevedra, con ampliación del plazo para formular alegaciones, debe señalarse que el acceso de ese Ayuntamiento al expediente quedó garantizado con su puesta a disposición en las dependencias de este centro directivo, donde se instruye, por un plazo de diez días, tal y como se notificó mediante oficio de 18 de diciembre de 2015, sin que se considere necesario una ampliación del plazo para formular alegaciones. Por otro lado, el propio escrito de alegaciones da fe de conocer el expediente administrativo de haber sido suficiente el plazo concedido de acuerdo con la ley”.

12º.- Para rematar, o 28/01/2016, dous días despois de recibir o oficio anteriormente citado, e cando xa a empresa anunciara en prensa o outorgamento da prórroga extraordinaria, recíbese no rexistro xeral do Concello, baixo o número 2016002786, escrito ao que se achega Resolución ditada tamén

o mesmo día 20/01/2016, pola Dirección General de Sostenibilidade de la Costa y del Mar, por delegación da Ministra de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente, mediante a que se outorga a “ENCE Energía y Celulosa SA”:

“prórroga de la concesión de ocupación de una superficie de trescientos setenta y tres mil quinientos veinticuatro (373.524) metros cuadrados de dominio público marítimo- terrestre con destino a fábrica de celulosa Kraft en la franja de dominio público marítimo-terrestre comprendida entre el ferrocarril de Pontevedra a Marín y la carretera de unión de los puertos de Pontevedra y Marín, en el Término Municipal de Pontevedra (Pontevedra)”

É fronte á devandita Resolución e fronte o acto administrativo de trámite polo que se denegaron as copias solicitadas e a ampliación do prazo de alegacións, verbo dos que se formulan, mediante o presente escrito razoado, requirimento previo de anulación ou revogación, consonte aos seguintes,

Fundamentos de dereito

Primeiro.- Defectos do procedemento determinantes da nulidade ou anulabilidade por indefensión, por mor da infracción dos principios que rexen as relacións interadministrativas: Contestación á denegación de remisión de copia de expediente con ampliación de prazo no procedemento

Queremos reiterar que no corpo do escrito remitido no procedemento que nos ocupa, esta administración solicitou expresamente a remisión de copia do expediente e, particularmente, do informe emitido pola Xunta de Galicia, “(...) incluso en formato digital, para su estudio como Administración pública territorial expresamente interesada en el procedimiento, y particularmente del informe ambiental que preceptivamente tiene que haber emitido el órgano autonómico competente; o, por lo menos, que la puesta de manifiesto se efectúe, como suele ser habitual en los procedimientos que alcanzan a la concesión que nos ocupa, en las dependencias del Servicio provincial de Costas en Pontevedra(...)”.

Por tal motivo, instabamos expresamente “la ampliación de plazo hasta la remisión de la copia del expediente como alegación principal y sin perjuicio de la remisión de las presentes alegaciones provisionales”, remitíndonos ao teor literal do acordo transcrito no relato de feitos.

Tal e como se relatou nos antecedentes, o 26/01/2016 recibíuse escrito do 20/01/2016 da Subdirección General de Dominio Público Marítimo Terrestre, no que se anuncia que as alegacións formuladas inicialmente ao expediente de prórroga “(...) serán valoradas y contestadas en la resolución que ponga fin al procedimiento (...)” e, sorprendentemente, comprobouse que a valoración e contestación das alegacións da Administración Local directamente afectada pola prórroga extraordinaria solicitada por unha empresa privada, (que por certo, chegou a ser condenada por delito ecolóxico como posteriormente referimos), e concedida para outros 60 anos, resólvese o mesmo día 20.

Non semella de recibo nin axustado a dereito, polo que de seguido se motivará, que se denegase a remisión de copia do expediente ou posta de manifesto do mesmo nas dependencias do Servizo Provincial de Costas de Pontevedra, con ampliación do prazo para formular alegacións, co argumento de que “el acceso

de ese Ayuntamiento al expediente quedó garantizado con su puesta a disposición en las dependencias de este centro directivo, donde se instruye, por un plazo de diez días” ; e, xa neste intre inicial, rexeitamos de xeito categórico a afirmación contida na expresada comunicación de que “(...) el propio escrito de alegaciones da fe de conocer el expediente administrativo de haber sido suficiente el plazo concedido de acuerdo con la ley”.

Reitérase que se trataba dun trámite de alegacións iniciais, sen coñecer o expediente e só cos datos que este Concello dispuña do expediente de caducidade e obrantes en sede municipal.

As Administracións Públicas, na súas relacións, réxense polos principios de cooperación e colaboración, tal e como determina o artigo 3 da Lei 30/1992, do 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común (LRX-PAC), serven con obxectividade aos intereses xerais e deberán respectar na súa actuación os principios de boa fe e de confianza lexítima, ademais do principio de lealdade institucional (artigo 4 en relación co art. 9 do devandito texto legal e, no eido local, art. 55 da Lei 7/1985, de 2 de abril, reguladora das bases do réxime local-LRBRL).

En virtude destes principios as Administracións Públicas, deberán:

“(...) a) Respetar el ejercicio legítimo por las otras Administraciones de sus competencias (y las consecuencias que del mismo se deriven para las propias)

b) Ponderar, en el ejercicio de las competencias propias, la totalidad de los intereses públicos implicados y, en concreto, aquellos cuya gestión esté encomendada a las otras Administraciones.

c) Facilitar a las otras Administraciones la información que precisen sobre la actividad que desarrollen en el ejercicio de sus propias competencias.

d) Prestar, en el ámbito propio, la cooperación y asistencia activas que las otras Administraciones pudieran recabar para el eficaz ejercicio de sus competencias.

2. A efectos de lo dispuesto en las letras c) y d) del apartado anterior, las Administraciones públicas podrán solicitar cuantos datos, documentos o medios probatorios se hallen a disposición del ente al que se dirija la solicitud. Podrán también solicitar asistencia para la ejecución de sus competencias.

3. La asistencia y cooperación requerida sólo podrá negarse cuando el ente del que se solicita no esté facultado para prestarla, no disponga de medios suficientes para ello o cuando, de hacerlo, causara un perjuicio grave a los intereses cuya tutela tiene encomendada o al cumplimiento de sus propias funciones. La negativa a prestar la asistencia se comunicará motivadamente a la Administración solicitante”.

En sentido semellante pronúnciase o artigo 10 da devandita LRBRL, que compele a que “La Administración local y las demás Administraciones públicas ajustarán sus relaciones recíprocas a los deberes de información mutua, colaboración, coordinación y respeto a los ámbitos competenciales respectivos”.

Así as cousas, este Concello estima que o feito de non atender á solicitude de

copia do expediente expresamente cursada, supón unha flagrante vulneración do principio de lealdade institucional, e dos demais principios legalmente establecidos e invocadas pautas de actuación interadministrativa, por parte dun Goberno en funcións, nun procedemento cuxa resolución transcende do despacho ordinario de asuntos públicos, sen que conste motivación dabondo á negativa a facilitar as copias solicitadas.

Polo ata aquí exposto e sen prexuízo das accións que a esta Administración lle poidan corresponder tanto fronte ao acto invocado como ao que pon fin ao procedemento, en tódalas ordes xurisdicionais, en defensa dos intereses públicos que lle son encomendados, e negando categoricamente a afirmación dedutiva de que das alegacións iniciais se poida inferir o coñecemento do expediente de solicitude de prórroga, procede reiterar a solicitude expresa de remisión de copia íntegra del expediente de solicitude de prórroga extraordinaria da Concesión C-734, previo pagamento, no seu caso, e de ser procedente, das taxas ou exaccións a que haxa lugar, con anulación da resolución que pon fin ao procedemento retrotraendo as actuacións ao trámite de audiencia ao Concello ou ao de solicitude de emisión do informe municipal ao que nos referimos no punto seguinte, reiterando que este Concello aprecia vulneracións dos principios da relación interadministrativa traídos a colación.

Chamamos a atención verbo do feito de que, a Administración á que nos estamos dirixindo, non só non facilitou as copias solicitadas, senón que ao respecto do expediente de caducidade de ENCE, non contesta sistematicamente nin as solicitudes nin os requirimentos formulados dende este Concello vulnerando, insistimos, os principios que pautan as relacións entre as Administracións Públicas.

Segundo.- Infracción do disposto no art. 58 da Lei 7/1985, de 2 de abril, reguladora das bases do réxime local: indefensión no ámbito administrativo. Falta de informe previo municipal e ausencia de motivación.

No sistema de potestades constitucionalmente tutelado, o dominio público non se erixe nun título de competencia, de xeito que as atribucións exclusivas sobre un mesmo espazo físico non proscriben o exercicio por outras Administracións Públicas das que posúan, cando o seu obxecto xurídico sexa diferente ou estea en xogo no procedemento de utilización demanial.

Por mandato da Constitución, ás Entidades Locais compételles o exercicio das competencias que lles asignan as leis estatais ou autonómicas; e centrando a crítica esbozada no epígrafe, a Lei 7/1985, de 2 de abril, reguladora das bases do réxime local, contén a estes efectos unha importante cautela no artigo 58.2, cuxo parágrafo segundo foi, por certo, engadido pola Lei 11/1999, do 21 de abril:

“2. Tanto la Administración del Estado como las de las Comunidades Autónomas podrán participar en los respectivos órganos de colaboración establecidos por cada una de ellas.

En todo caso, las Administraciones que tengan atribuidas la formulación y aprobación de instrumentos de planificación deberán otorgar a las restantes una participación que permita armonizar los intereses públicos afectados.

La participación de los municipios en la formación de los planes generales de obras públicas que les afecten se realizará en todo caso de conformidad con lo que disponga la correspondiente legislación sectorial. Así mismo, en la determinación de usos y en la adopción de resoluciones por parte de otras Administraciones públicas en materia de concesiones o autorizaciones relativas al dominio público de su competencia, será requisito indispensable para su aprobación el informe previo de los municipios en cuyo territorio se encuentre dicho dominio público, de acuerdo con lo establecido en los artículos 82 y 83 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común”.

Neste suposto, ademais dos motivos expresados de non acceso ao expediente, adoptouse unha resolución de prórroga extraordinaria sen interesar o informe preceptivo do Concello, esixido consonte ao invocado artigo 58 da LBRL e sen outorgar novo trámite de audiencia logo da denegación das copias ou unha vez efectuado o informe proposta, tal e como se fixo no expediente de caducidade da concesión.

A xurisprudencia do Tribunal Constitucional ven mantendo repetidamente que a indefensión no ámbito administrativo e procesual está proscriba polo artigo 24 da Constitución, e que a posibilidade real de defensa e audiencia dos interesados ou afectados por unha resolución constitúen esixencias inescusables para garantir ás partes ou quen poidan ser, a defensa dos seus dereitos e intereses lexítimos, de xeito que a inobservancia das normas reguladoras das devanditas facultades e dereitos coloca aos interesados nunha situación de indefensión contraria ao citado dereito fundamental, tal e como nos recorda tamén reiteradamente na súa xurisprudencia o Tribunal Supremo (por todas Sentenza de 28 setembro 1990. RJ 1990\9030)

A simple negación da remisión das copias interesadas e, particularmente, do informe autonómico, impediu a este Concello o seu coñecemento e a posibilidade de rebater os argumentos, de existiren, nos que se fundamentou o seu carácter favorable ou as “ofertas” da solicitante; feitos que, xa de por si, provocan a indefensión desta parte.

Por outra banda apréciase unha insuficiente motivación da resolución que desestimou as alegacións iniciais, curiosamente valoradas e contestadas no mesmo día en que se ían a valorar e contestar, cunha constante remisión ao resolto na Orde que declarou a caducidade parcial, tamén impugnada por este Concello en vía administrativa por requirimento non contestado.

O Ministerio en funcións utiliza basicamente un bucle para motivar a prórroga apoiándose no silencio administrativo e no propio incumprimento da súa obriga de contestar e resolver o motivado requirimento efectuado fronte á Orde que decretou a caducidade parcial da concesión.

Terceiro.- Ausencia de información pública e de publicación do acordo nos diarios oficiais malia pluralidade indeterminada de interesados, infracción dos principios e obrigas da Lei da transparencia, acceso á información e bo goberno.

Ademais da ausencia de petición do preceptivo informe ao Concello, o

procedemento polo que se outorgou a prórroga careceu da -entendemos obrigada- información pública por prazo mínimo de vinte días (art. 86 LRX-PAC) nin da publicación do acordo nos diarios oficiais (59 e 60 LRX-PAC), malia natureza do procedemento que afecta a unha pluralidade indeterminada de posibles interesados e, en xeral, á cidadanía de toda a comarca e, se nos apuran de toda a Comunidade Autónoma. Apreciamos unha inusitada presa no Goberno en funcións para outorgar a concesión.

Ás referidas eivas procedimentais cómpre engadir, que, na nosa opinión, incumpríronse os principios xerais da Lei 19/2013, de transparencia, acceso á información pública e bo goberno, que obrigarían á publicación tanto da información pública como da propia prórroga na sede electrónica, portal da transparencia e/ou páxina web do Ministerio, o que non nos consta.

Cuarto.- Prórroga extraordinaria concedida por un Goberno en funcións que excede os trámites ordinarios: vulneración do art. 21.3 da Lei 50/1997, do 27 de novembro, do Goberno.

Segundo o artigo 21.3 da Lei 50/1997, do 27 novembro, do Goberno “El Gobierno en funciones facilitará el normal desarrollo del proceso de formación del nuevo Gobierno y el traspaso de poderes al mismo y limitará su gestión al despacho ordinario de los asuntos públicos, absteniéndose de adoptar, salvo casos de urgencia debidamente acreditados o por razones de interés general cuya acreditación exprese así lo justifique, cualesquiera otras medidas”.

Lembramos que estamos diante dunha prórroga extraordinaria dunha concesión demanial cuxo prazo remata no ano 2018, e que esta se outorga polo prazo de 60 anos, medida excepcional que non se ampara en razóns de interese xeral senón, única e exclusivamente, do interese dunha empresa privada, lembrando ademais, que cando se produce o proceso de privatización, o prezo pagado ponderou o prazo certo de remate da concesión.

A Sentenza do Tribunal Supremo, do 20 setembro de 2005, ditada no recurso nº 123/2004 (RJ 2005\7502), aplica o referido precepto para anular, por non ser conforme a dereito, un acordo do Consello de Ministros en funcións polo que se outorgaba unha extradición pasiva e, na súa fundamentación xurídica, ilústranos de que:

“CUARTO

Después del cese, la actividad gubernamental debe respetar una serie de restricciones. Aunque la Constitución no dice nada sobre sus posibles limitaciones, pues el artículo 101.2 señala que «el Gobierno cesante continúa en funciones hasta la toma de posesión del nuevo Gobierno», la práctica constitucional limitó su gestión a los asuntos de trámite.

Hoy, la Ley 50/1997, de 27 de noviembre en su título IV, trata de las competencias que corresponden al Gobierno en funciones y en su artículo 21, que desarrolla el artículo 101 de la Constitución, se completa y establece, según se constata del Diario de Sesiones del Congreso de los Diputados, una serie de requisitos y limitaciones, en el entendimiento de tener un tratamiento coherente de lo que es la fiducia quebrada entre las Cortes Generales y un Gobierno en

funciones y la no pervivencia de determinados órganos de control que permitan establecer un control estable.

El número 3 del citado artículo 21, de acuerdo con los principios establecidos en su exposición de motivos, precisa que «limitará su gestión al despacho ordinario de los asuntos, absteniéndose de adoptar, salvo casos de urgencia debidamente acreditados o por razones de interés general cuya acreditación expresa así lo justifique, cualesquiera otras medidas», teniendo en cuenta que, como dice la exposición de motivos, «el objetivo último de toda su actuación radica en la consecución de un normal desarrollo del proceso de formación del nuevo Gobierno».

Es decir:

La gestión administrativa ordinaria ausente de valoraciones y decisiones en las que entren criterios políticos salvo que se motive debidamente la urgencia o las razones de interés general que justifiquen la adopción de medidas de otra naturaleza.

La aplicabilidad de esta norma al caso enjuiciado, nos conduce al mismo resultado que llegamos en orden a la interpretación del artículo del artículo 6.2 de la Ley 4/1985, pues ninguna de estas circunstancias o condiciones de urgencia o interés general expresamente acreditadas se produjeron en la adopción del acuerdo impugnado, en el que el Gobierno en funciones al adoptar una decisión respecto de la extradición pasiva solicitada, se extralimitó en el ejercicio de sus funciones.

En consecuencia, al haberse excedido el Gobierno cesante de los límites competenciales que le confiere el artículo 21.3 de la Ley 50/1997, en relación con el artículo 6.2 de la Ley 4/1985, procede anularlo en los justos términos en que fue dictado, (...)”

Estes días lemos nos medios de comunicación a lea inter-institucional pola negativa do Goberno en funcións a comparecer para control no Parlamento, o que reforza os argumentos da sentenza e a presente alegación de extralimitación da decisión, xa que o propio Goberno estima que a súa actuación neste período está excluída do control parlamentario.

Porén, na decisión administrativa que nos ocupa, adóptase unha decisión extraordinaria e selectiva, tal e como a cualifica o preámbulo da propia modificación da Lei de costas, con simples criterios políticos ou de oportunidade, principalmente na determinación do prazo, sen que conste motivada a urxencia ou as razóns de interese xeral que a xustifiquen, por delegación dunha Ministra en funcións, o que estimamos excede das atribucións e límites competenciais dun Goberno en funcións. (Vexase a Sentenza núm. 1163/2007, de 5 decembro, da Secc. 1ª da Sala do Contencioso-Administraivo, do Tribunal Superior de Xustiza de Galicia; JUR 2009\22254)

En definitiva, como ilustra a Sentenza do Tribunal Supremo de 2 decembro de 2005; (RJ 2006\2271) “(...)el despacho ordinario de los asuntos públicos comprende todos aquellos cuya resolución no implique el establecimiento de nuevas orientaciones políticas ni signifique condicionamiento, compromiso o

impedimento para las que deba fijar el nuevo Gobierno. Y esa cualidad que excluye a un asunto del despacho ordinario ha de apreciarse, caso por caso, atendiendo a su naturaleza, a las consecuencias de la decisión a adoptar y al concreto contexto en que deba producirse” (...).

Chegados a este punto procede acudir á exposición de motivos da Lei 2/2013, do 29 de maio, ao novo Regulamento de costas, aprobado polo Real Decreto 876/2014 do 10 de outubro e á propia Sentenza do Tribunal Constitucional 233/2015, de 5 de novembro, para concluír o patente carácter extraordinario do trámite potestativo, que condiciona e impide que un novo Goberno poida fixar novas políticas ou políticas diferentes en materia de protección do litoral, do medio ambiente, de desenvolvemento sostible ou mesmo de política forestal, tal e como ocorre co prazo de 60 anos da prórroga que o Goberno en funcións concedeu.

Por máis abastamento, e como logo probaremos, a decisión extraordinaria non se compadece coas previsións que para a zona se plasman nas Directrices de Ordenación do Territorio (DOT) e no Plan de Ordenación do Litoral (POL), aprobados polo Consello da Xunta no exercicio das potestades da Comunidade Autónoma de Galicia sobre eidos materiais nos que ostenta competencias exclusivas asumidas no seu Estatuto de Autonomía, en virtude do artigo 148 da Constitución.

Quinto.- Prórroga outorgada con infracción do artigo 32 da Lei de costas, na interpretación do Tribunal Constitucional dada na Sentenza 233/2015.

“Artículo 32 1. Ley de costas. Unicamente se podrá permitir la ocupación del dominio público marítimo-terrestre para aquellas actividades o instalaciones que, por su naturaleza, no puedan tener otra ubicación.”

O Tribunal Constitucional, na recente Sentenza 233/2015, de 5 de novembro de 2015, Recurso de inconstitucionalidade 5012-2013 Lei de costas, lembra que xa a anterior Sentenza do mesmo tribunal, STC 227/1988, advertía que:

“(…) los derechos de aprovechamiento privado a perpetuidad no son compatibles, en el plano de la efectividad no puramente formal de las normas jurídicas, con los principios de inalienabilidad e imprescriptibilidad de los bienes de dominio público que el art. 132.1 de la Constitución consagra, pues el significado y el alcance de estos principios no puede quedar reducido a la finalidad de preservar en manos de los poderes públicos la nuda titularidad sobre los bienes demaniales, sino que se extienden en sentido substantivo a asegurar una ordenación racional y socialmente aceptable de su uso y disfrute, cuya incongruencia con la cesión ilimitada en el tiempo del dominio útil o aprovechamiento privativo resulta patente”

Malia o advertido, o TC, de seguido, neste recente pronunciamento matiza que: “(…) la determinación del plazo de duración de las concesiones demaniales y de sus prórrogas está comprendida en la remisión que el art. 132.1 CE hace a la ley para la regulación del régimen jurídico de los bienes de dominio público. Los principios de inalienabilidad e imprescriptibilidad son, en términos de dicho precepto constitucional, inspiración de esa regulación, y desde luego constituyen

un límite impuesto al legislador de acuerdo con la citada doctrina constitucional”.

O TC reconece, deste xeito, unha marxe ao lexislador para tales efectos, valorando o respecto aos devanditos principios que, na concreta prórroga que estamos a axuizar, estimamos flagrantemente vulnerados, ao permitirse a ocupación durante un período de 120 anos, prazo superior ao tradicional instituto da prescripción inmemorial, e ao prazo máximo das concesións da Lei de patrimonio; feito que, unido á posibilidade de disposición intervivos, implica de facto unha privatización encuberta do dpmt.

Mais cómpre avanzar e deternos no fundamento xurídico 10, letra b), da amentada STC 233/2015, que, ao respecto da prórroga extraordinaria, e para fundamentar ou limitar o seu encaixe constitucional, sinala:

“(…) la prórroga recogida en la nueva regulación: (i) solo puede afectar a las actividades o instalaciones que, por su naturaleza, no puedan tener otra ubicación (art. 32.1 LC)...”

y (iv) en último término, la concesión demanial está configurada como un “título de ocupación del dominio público, no como medida de intervención en garantía de leyes sectoriales que recaigan sobre la actividad”, lo que impide que “la Administración del Estado pueda ejercer su facultad de concesión demanial para interferir o perturbar el ejercicio de las potestades de las Comunidades Autónomas en aquellos ámbitos materiales sobre los que ostenta competencias de ejecución...”

Por se houber algunha dúbida da aplicación ao caso que nos ocupa, repárese que o fundamento xurídico 10 letra f), in fine, da STC 233/2015, aclara que:

“En cuanto a la duración de las concesiones y el régimen aplicable a las destinadas a instalaciones e industrias incluídas en el ámbito de aplicación de la Ley 16/2002, de 1 de julio de prevención y control integrados de la contaminación, resulta de aplicación lo ya señalado en los apartados a) y b) de este fundamento jurídico (...) “

En conclusión, tratándose a que nos ocupa dunha actividade ou instalación que palmariamente pode (e debe) ter, pola súa propia natureza, outro emprazamento, á vista das previsións das DOT e do POL, ás que logo nos referiremos e, por mor do prazo concedido, a prórroga outorgada é nula de pleno dereito pola vulneración do artigo 32 da Lei.

Cómpre neste senso lembrar e remitirnos aos antecedentes que obran en sede autonómica, na que mesmo se chegou a anoar o traslado a un concurso eólico.

Sexto.- Vulneración das previsións da Directiva 2006/123/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, de 12 de decembro de 2006, da libre competencia e das Directivas 1991/271/CE, 2001/42/CE, 1985/337/CE e 1997/11/CE, 2010/175/UE, entre outras, en materia de medio ambiente ou desenvolvemento sostible.

A ampliación das concesións como as que nos ocupa, por outros 60 anos, choca ademais frontalmente co previsto na Directiva 2006/123/CE, do Parlamento Europeo e do Consello, do 12 de decembro de 2006, relativa aos servizos no mercado interior (considerando núm. 62), impedindo o desenvolvemento dunha

efectiva competencia.

Cando se produce a externalización da sociedade e venda de accións, tódolos adquirentes eran coñecedores do prazo de remate da concesión, polo que o prezo que no seu día se pagou ao Estado, o mesmo que o das posteriores transmisións, estaba condicionado e minorado en función do prazo de remate da concesión.

Estimamos que malia habilitación legal posteriormente producida, a prórroga automática infrinxiría a efectiva competencia, tendo en conta, insistimos, o prezo pagado e as condicións de amortización da actual concesión, o que se fai en beneficio exclusivo dunha empresa que acada un enriquecemento desproporcionado coa conseguinte merma dos ingresos para a facenda pública e coa consecuente imposibilidade doutras empresas de competir polo título concesional. (Isto para o suposto de que non infrinxise o art. 32 da LC).

Sétimo.- Resolución ditada con infracción das finalidades e principios reitores da actividade administrativa sobre o dominio público marítimo-terrestre previstas no ordenamento xurídico vixente.

A resolución que se impugna contravén o deber constitucional e legal de garantía da efectividade e uso xeral do dominio público, dando prevalencia ao interese privado fronte ao xeral, en contra do art. 128.1 en relación cos arts. 45 e 132 CE.

A protección do dominio público marítimo-terrestre abrangue a defensa da súa integridade e dos fins de uso xeral aos que está destinado, a preservación das súas características e elementos naturais e a prevención das prexudiciais consecuencias de obras e instalacións. En definitiva:

“(…)La protección y utilización del demanio costero pretende acabar, con el doble fenómeno de destrucción y privatización del litoral”.

A Administración do Estado, para a resolución do presente expediente, debeu ponderar os obxectivos da actuación administrativa na materia, expresados no art. 2 da Lei de costas; isto é:

“La actuación administrativa sobre el dominio público marítimo-terrestre perseguirá los siguientes fines:

- a) Determinar el dominio público marítimo-terrestre y asegurar su integridad y adecuada conservación, adoptando, en su caso, las medidas de protección y restauración necesarias y cuando proceda, de adaptación, teniendo en cuenta los efectos del cambio climático.
- b) Garantizar el uso público del mar, de su ribera y del resto del dominio público marítimo-terrestre, sin más excepciones que las derivadas de razones de interés público debidamente justificadas.
- c) Regular la utilización racional de estos bienes en términos acordes con su naturaleza, sus fines y con el respeto al paisaje, al medio ambiente y al patrimonio histórico.
- d) Conseguir y mantener un adecuado nivel de calidad de las aguas y de la ribera del mar”.

Tales obxectivos entroncan directamente co principio de xestión integral da zona costeira e, por ende, coa introdución na xestión do litoral como principios inspiradores e orientadores, dos xa clásicos, recoñecidos en fontes de distinta natureza, como o Cumio de Río de 1992, o Tratado da Unión Europea (art. 130R), a proposición de Lei Modelo do Consello de Europa sobre a xestión sostible de zonas costeiras ou o recente Cumio de París do 2015; sobresaíndo entre outros, a internalización dos custos ambientais; a localización no litoral unicamente das actuacións ou actividades imprescindibles limitando as ocupacións do dominio público marítimo-terrestre ás realmente imprescindibles, evitando sempre aquelas que poidan causar efectos irreversibles; así como o establecemento como liña prioritaria de actuación en materia de investimentos, a de restauración e protección de ecosistemas litorais degradados.

É notorio, que a concesión da prórroga para o complexo fabril nocivo e contaminante, no demanio marítimo terrestre, resulta lesiva para a súa integridade e axeitada conservación, non garante o uso público do mar, da súa ribeira e resto do dominio público, senón que o obstaculiza, dificultando a rexeneración ou reposición dos terreos ao seu estado natural, amais de agravar o atentado paisaxístico e medio ambiental que o actual complexo supón. O complexo é trasladable, o que non podemos trasladar é a ría de Pontevedra.

Lembramos que, consonte coa normativa vixente (Lei de costas, Regulamento...ou o propio título concesional), as empresas que realizan actividades que varían as características orixinais dos terreos nos que se asentan, veñen obrigadas á restauración dos terreos ó seu “status ex ante”.

A prórroga supón o paso definitivo para consolidar a actividade fabril contaminante na zona de referencia e, asemade, para eludir a necesaria restauración do espazo ocupado, ou canda menos para non cumprir a obriga de dismantelar as instalacións ao fin da concesión, deber que un goberno en funcións acaba de aforrar a unha empresa que ten incumprido o título concesional e as súas condicións, como o demostra, sen máis discusión, a “xenerosa” caducidade parcial decretada.

Resulta impensable que a concesión do espazo público de referencia para a empresa entón estatal, se fixese con ánimo de degradar o espazo natural de xeito irreversible. Por iso, ao outorgar a concesión (ou pola súa necesaria adaptación á Lei de 1988) estaba implícito que as obras a realizar permitirían, antes ou despois, a recuperación do espazo ó seu estado orixinario.

As actuacións de restauración, previo dismantelamento das instalacións hoxe existentes, non son tecnicamente imposibles nin desproporcionadas en termos económicos. Ademais, unha actuación destas características na zona reportaría importantes consecuencias medioambientais e de recuperación do espazo costeiro, conlevaría importantes beneficios pesqueiros, marisqueiros, turísticos, paisaxísticos e mesmo económicos, ademais de aumentar as posibilidades estratéxicas de artellamento da área metropolitana Pontevedra-Marín.

Abondando nos principios reitores da protección do litoral, o art. 20 da Lei de costas dispón que “La protección del dominio público marítimo-terrestre

comprende la defensa de su integridad y de los fines de uso general a que está destinado; la preservación de sus características y elementos naturales y la prevención de las perjudiciales consecuencias de obras e instalaciones, en los términos de la presente Ley.”, mentres que o art. 31 dese mesmo corpo legal establece que “1. La utilización del dominio público marítimo-terrestre y, en todo caso, del mar y su ribera será libre, pública y gratuita para los usos comunes y acordes con la naturaleza de aquél, tales como pasear, estar, bañarse, navegar, embarcar y desembarcar, varar, pescar, coger plantas y mariscos y otros actos semejantes que no requieran obras e instalaciones de ningún tipo y que se realicen de acuerdo con las leyes y reglamentos o normas aprobadas conforme a esta Ley” .

Por outra banda, lembrar que o art. 25 da mencionada Lei sinala que: “con carácter ordinario, solo se permitirán en esta zona, las obras, las instalaciones y actividades que, por su naturaleza, no puedan tener otra ubicación (...) o aquellos que presten servicios necesarios o convenientes para el uso del dominio público marítimo - terrestre (...)”. No mesmo senso, o devandito art. 32 no seu parágrafo 1º expresa : “Únicamente podrá permitirse la ocupación del dominio público marítimo terrestre para aquellas actividades o instalaciones que, por su naturaleza no puedan tener otra ubicación”.

Os preceptos invocados e os restantes da lexislación de costas citados neste escrito determinan o carácter excepcional da posibilidade de permitir instalacións, obras e actividades no dominio público. Esta excepcionalidade, aplicable á propia solicitude de prórroga, viría avalada polo feito do imposible emprazamento noutro lugar, o que non acontece neste suposto, nada obsta para que a fábrica se instale noutro lugar, fóra da zona de dominio público. As motivacións exclusivamente económicas sempre deben ceder fronte aos criterios tuitivos e imperativos que para o dominio público marítimo-terrestre e zonas adxacentes establece a vixente Lei de costas, dentro dos principios de xestión e conservación deste patrimonio natural, que consagra o art. 45 do Texto Constitucional:

“Todos tienen el derecho a disfrutar de un medio ambiente adecuado para el desarrollo de la persona, así como el deber de conservarlo. Los poderes públicos velarán por la utilización racional de todos los recursos naturales, con el fin de proteger y mejorar la calidad de la vida y defender y restaurar el medio ambiente, apoyándose en la indispensable solidaridad colectiva....”

Xa a disposición transitoria 5ª.2 da referida Lei 22/1988, do 28 de xullo, de costas, establecía que no prazo de dous anos, e previamente á inscrición, no seu caso, no correspondente rexistro, a Administración do Estado tiña que ter revisado as características e o cumprimento das condicións das concesións vixentes á promulgación desta, precepto aplicable á que nos ocupa. Mesmo prevese que as concesións poidan ser revogadas total ou parcialmente, ademais de polas causas previstas no título correspondente, cando resulten incompatíbeis cos criterios de ocupación do dominio público establecidos na amentada Lei.

En definitiva, o outorgamento da prórroga supón unha manifesta conculcación dos referidos principios de inalienabilidade e imprescritibilidade do dominio

público marítimo-terrestre, e dos criterios e obxectivos citados, que non foron correctamente ponderados na decisión do Ministerio en funcións e, de facto, producen a súa privatización por parte dunha empresa privada. Este Concello ten instado expresamente a recuperación do demanio ocupado e se ten postulado como garante da utilización racional do dominio público consonte aos principios da Lei de costas.

Se ao amplísimo prazo de prórroga, (como o concedido neste caso), xunguímoslle a posibilidade de transmisión do título “inter vivos” e de levar a cabo obras de consolidación e mellora, “la concesión resultante resulta bastante equiparable a un título de propiedad”, como ten apreciado, na análise da Lei 2/2013, a catedrática de Dereito Administrativo Blanca Lozano Cutada (La Ley 3242\2013).

Así as cousas, unha veciña/o de Pontevedra, nada/o no 1958, terá nacido, vivido e morrerá sen ver a ría libre dunha ocupación privativa prorrogada, ou igual que moitas xeracións de pontevedresas/es.

Oitavo.- Reiteración das alegacións formuladas no expediente de caducidade en tramitación, no requirimento previo de anulación da Orde do 24/07/2015, con remisión á fundamentación fáctica e xurídica invocada e con reiteración tamén da petición de suspensión do procedemento de prórroga: Remisión ás alegacións iniciais formuladas.

Deixamos tamén invocados os preceptos xa citados nas alegacións iniciais dos seguintes textos legais:

- Lei 22/1988, de 28 de xullo, de costas (BOE núm. 181 de 29/07/1988), modificada na súa redacción pola Lei 2/2013 de 29 de maio, de protección e uso sostible do litoral e de modificación da Lei 22/1988, de 28 de xullo.
- Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento xeral de costas, anteriormente Real decreto 1471/1989, do 1 de decembro.
- Lei 7/1985, do 2 de abril, reguladora das bases de réxime local (LBRL) e Regulamento orgánico do goberno e da administración municipal do Concello de Pontevedra.
- Lei 30/1992, de 26 de novembro, de réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común.
- Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa.

Consonte ao artigo 172.3º do Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento de costas:

“Las prórrogas solicitadas se otorgarán siempre que no se aprecien causas de caducidad del título vigente o se esté tramitando un procedimiento de caducidad del título concesional, en cuyo caso el procedimiento de prórroga se dejará en suspenso”.

No caso que nos ocupa, cómpre insistir en que a Orde Ministerial de data 24 de

xullo de 2015, ditada por delegación pola Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar, acorda expresamente a caducidade parcial da concesión outorgada por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958 ao Instituto Nacional de Industria, para a ocupación de 612.500 m² de bens de dominio público marítimo-terrestre con destino á construción dunha fábrica de pasta de celulosa Kraft na franxa da zona marítimo terrestre a reencher comprendida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada PO-13, transferida por Orde Ministerial de 6 de maio de 1959 á “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” e por Orde Ministerial de 28 de xullo de 1970 á “Empresa Nacional de Celulosa, S.A.” (ENCE), no que se refire aos terreos ocupados pola EDAR de Placeres, do emisario submarino existente xunto á EDAR e das instalacións deportivas.

Mais cómpre patentizar tamén que o Concello ten formulado, ao abeiro do artigo 44 da Lei reguladora da xurisdición contencioso administrativo, un requirimento previo de anulación, aínda non resolto, polo que a referida Orde non é firme en vía administrativa, polo que procede, -consonte ao disposto no referido artigo 172.3º do Regulamento e ao expresamente solicitado por este Concello e non contestado-, acordar expresamente a suspensión de calquera procedemento de solicitude de prórroga extraordinaria en tramitación ao abeiro do disposto na disposición transitoria 2ª do Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento de costas e que desenvolve a disposición transitoria primeira 2ª da Lei de 22/1988, de 28 de xullo, de costas (BOE núm. 181 de 29/07/1988), modificada na súa redacción pola Lei 2/2013 de 29 de maio, e ata que se resolvan o requirimento e recursos de reposición formulados e adquira firmeza a resolución de caducidade parcial.

En todo caso, a simple declaración de caducidade parcial ditada impide, xa de por si, o outorgamento da prórroga solicitada, segundo o teor literal do amentado artigo 172.3 do Regulamento de costas.

Chegados a este punto, procede remitirnos á realidade fáctica e á fundamentación xurídica reflectida nos acordos da Xunta de Goberno Local do 23/01/2015, 19/06/2015 e 5/10/2015, ratificados polo Pleno do Concello nas sesións do 02/03/2015, 20/07/2015 e o 19/10/2015, respectivamente, reiterando todas e cada unha das alegacións formuladas, acreditativas da procedencia da declaración de caducidade total da concesión e que estimamos non foron debidamente desvirtuadas na resolución verbo da que se formulou requirimento.

E procede, asemade, ratificar e reiterar as alegacións iniciais que se presentaron no expediente de prórroga extraordinaria, e que foron formuladas mediante acordo da Xunta de Goberno Local de 3/12/2015, ratificado polo Pleno da Corporación en sesión do 18/01/2016.

As referidas alegacións non foron desvirtuadas na resolución que se impugna, que, para tentar sustentar a firmeza da Orden do 24/07/2015 que acordaba a caducidade parcial, cita o criterio do Consello de Estado para indicar que “habrá de considerarse que el acto administrativo adquiere firmeza una vez transcurridos los plazos para la interposición de recurso en vía administrativa (...)”, cousa que aquí non ten ocorrido, xa que o Concello ten formulado en prazo requirimento previo en vía administrativa, sen que o silencio subsecuente

represente a firmeza do acto (por certo recorrido en se contencioso-administrativa, achegase xustificación da interposición).

Lembramos e formulamos queixa respecto do incumprimento da obriga de contestación, ao requirimento efectuado, por parte desa Administración. Sustentar no incumprimento desa obriga a contestación ás alegacións iniciais, lémbra-nos algo semellante á doutrina popularizada no campo penal, dos froitos da árbore envelenada.

Ademais, nada se di na resolución do alegado en relación a que a propia declaración de caducidade parcial debería ter impedido outorgar a prórroga. polo disposto no art. 172.3 do Regulamento de costas.

Noveno.- Incumprimento das condicións da concesión prorrogada, cuxa non observancia se sanciona con caducidade do título concesional.

Quedou acreditado no expediente de caducidade que a concesionaria ten incumplido de forma flagrante o disposto na condición 8ª do título concesional que, textualmente e de xeito imperativo, sinala:

“(...)El concesionario adoptará a sus expensas todas las medidas que se le imponga para reducir la toxicidad de las aguas residuales hasta los límites que permitan la vida del marisco y de la pesca”.

“El concesionario quedará obligado a adoptar todas las precauciones necesarias para evitar malos olores, humos, polvo, gases tóxicos y cuantas circunstancias puedan ser molestas para el vecindario y nocivas para la salud (...)”.

Consonte ao artigo 79.1.I) da Lei 22/1988, de 28 de xullo de costas, e o artigo 165.1.I) do Regulamento, “A Administración, previa audiencia do titular, declarará a caducidade nos seguintes casos: d) En xeral, polo incumprimento doutras condicións cuxa inobservancia estea expresamente sancionada coa caducidade no título correspondente, e das básicas ou decisorias para a adxudicación, de ser o caso, do concurso convocado consonte ao artigo 75”.

Reiteramos de novo que a fábrica ten xerado e segue a xerar, hoxe en día, efectos altamente negativos no medio ambiente atmosférico e mariño da contorna, con repetidos e alegados episodios de malos olores, emisión de gases tóxicos, ruídos, vibracións e molestias para a veciñanza, así coma de vertidos tóxicos á ría, como acreditan non só os propios veciños da bisbarra, senón a propia empresa, que segue facendo campañas publicitarias nas que promete, por exemplo e por enésima vez, eliminar cheiros (véxase Vgtia. declaración do Director da fábrica na prensa local o 1/10/2015 e compárese coa campaña publicitaria do 1991).

Esa Administración é coñecedora do que estamos a alegar. Propomos como proba que se oficie aos órganos ambientais da Xunta de Galicia, así como ao Servizo Provincial de Costas e órganos competentes en materia de protección civil, coa finalidade de que remitan a documentación acreditativa deses múltiples episodios que, en moitos casos, transcenderon aos medios de comunicación.

En todo caso, cómpre volvernos a remitir, a xeito de corolario ou resumo dos múltiples episodios que acreditan irrefutablemente o incumprimento da

condición, ao relato de feitos probados da Sentenza, achegada cos escritos de alegacións, da Audiencia Provincial do 5/11/2002, sección 4ª, que condenaba ao complexo fabril, nas persoas de varios dos seus directivos, por delito ecolóxico do 347 bis do Código Penal do 1973 -por contaminación atmosférica e hídrica-, por danos do artigo 563 -manifestados nos efectos corrosivos sobre elementos metálicos na vivendas próximas e na non culminación dos ciclos produtivos- así como por faltas contra as persoas do artigo 582 do Código Penal do 1995, provocadas por episodios de fugas de gases tóxicos, ademais de acordar a correspondente indemnización ao Estado e, no seu caso, ás Consellerías de Ordenación do Territorio e de Pesca e Marisqueo, con destino á recuperación ambiental da contorna da ría de Pontevedra.

No relato de feitos probados da sentenza condenatoria, tras lembrar que xa no expediente previo á concesión, a Autoridade da Marina “subrayó los gravísimos perjuicios que se derivarían del funcionamiento de la Factoría, para la riqueza marisquera (...)”, salientábase tamén que ENCE, -ao igual que ELNOSA- “(...)no cumplieron con la obligación de presentar sendas evaluaciones sobre impacto ambiental recogida en el art. 29 y 4 1º respectivamente, tal y como recogen la Orden de 18-X-76 y Ley de Aguas de 1985 que imponen también como obligación la presentación de una evaluación de efectos, como tampoco cumplió con el art. 1º del R.D. de 28-X-86, sobre evaluación de impacto ambiental, que traspone la Directiva de la CEE, de 27-VI-85, lo que no consta se hubiese formalizado por ENCE, como por ELNOSA, según consta en un informe de Calidade M. Ambiental, unido al folio 4255 de las Diligencias (...)”

Patentizamos de novo que tales feitos probados e admitidos, por si mesmos, constitúen feitos obxectivos e incontestables que determinan a concorrencia de causas de caducidade total por incumprimento ou infracción das condicións (condición 8ª en relación coa 12ª, 79.1 e), 1) e 2 da Lei de costas e 165 do Regulamento) e que, polo tanto, deberían ter impedido tamén o outorgamento da prórroga interesada.

A renovación da autorización ambiental integrada, esgrimida pola Administración do Estado e pola propia Consellería -e que por certo se atopa recorrida en casación polo Concello e pendente de sentenza polo Tribunal Supremo (TS)- non enerva as consecuencias obxectivas que se derivan dos feitos probados da sentenza invocada, e tampouco é de recibo que tales feitos non poidan “inferir incumplimiento del título atribuible al actual concesionario”. Tamén está recorrida, diante do TS, a execución da Sentenza anulatoria do acordo aprobatorio do proxecto sectorial de incidencia supramunicipal que deu cobertura á AAI, na que ao parecer se subentendeu, á súa vez, o informe favorable do órgano ambiental autonómico.

En todo caso, cómpre tamén reincidir en que, con independencia dos parámetros de vertido da AAI, calquera vertedura de efluentes en xeral, e os da empresa concesionaria ENCE en particular, teñen que cumprir, -tal e como ten no seu día alegado este Concello na tramitación da AAI-, os obxectivos marcados pola Directiva europea 91/271/CEE sobre tratamento de augas residuais, e recollidos pola Lei 9/2010, de 4 de novembro, de augas de Galicia. Lémbrese que as

verteduras de ENCE mestúranse coas urbanas na súa saída á ría, e que o alegado por este Concello é corroborado pola recente Sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea (TXUE), (Sala Sexta), de 10 de marzo deste ano, que declara que o Reino de España “ha incumplido las obligaciones que le incumben, por una parte, en virtud del artículo 4 de la Directiva 91/271/CEE del Consejo, de 21 de mayo de 1991, sobre el tratamiento de las aguas residuales urbanas, en su versión modificada por el Reglamento (CE) n.º1137/2008 del Parlamento Europeo y del Consejo, de 22 de octubre de 2008”, a cal, na súa parte expositiva, lémbraunos, en relación á citada directiva, que:

“El artículo 2, puntos 1 y 8, de esta Directiva define las «aguas residuales urbanas» como las aguas residuales domésticas o la mezcla de las mismas con aguas residuales industriales o aguas de correntía pluvial y el «tratamiento secundario» como el tratamiento de aguas residuales urbanas mediante un proceso que incluya, por lo general, un tratamiento biológico con sedimentación secundaria, u otro proceso en el que se respeten los requisitos del cuadro 1 del anexo I de dicha Directiva de 10 de marzo de 2016.”

O que non admite discusión é que o parámetro que tiña expresamente que cumprirse, segundo a concesión, é o determinado na condición 3ª e, sobre todo 8ª, do título concesional, que dispón imperativamente -sen que conste a súa modificación posterior- que “Las aguas residuales después de depuradas tendrán un B.O.D. inferior a 20 p.p.m.” o que semella non se cumpre neste suposto, segundo ao parecer, acreditan as análises facilitadas pola propia empresa á Administración ambiental autonómica. Propoñemos de novo como proba que se incorporen ao procedemento as analíticas de vertidos de augas de ENCE á ría que figuren en poder da Consellería de Medio Ambiente e Ordenación do Territorio (coas correspondentes denominacións anteriores) e da entidade pública empresarial Augas de Galicia.

Este Concello ten incidido no carácter obxectivo da concesión demanial, polo que é evidente que o simple cambio de titularidade (por certo, por capital privado que era coñecedor de que a concesión remataba no 2018) non pode impedir as consecuencias obxectivas dos referidos incumprimentos, non apreciadas pola administración de costas e que determinarían por si soas as consecuencias da caducidade total do título e impedirían outorgar a prórroga interesada.

Segundo o razoamento do Ministerio encargado de protexer o dominio público, cun simple cambio de titularidade, poderíase incumplir o título e chegar mesmo a ser condenado por delito ecolóxico sen consecuencias polo incumplimento das condicións para o novo titular, malia que o artigo 142.2 do Regulamento xeral de costas dispón textualmente que:

“2. La transmisión de la concesión no eximirá al nuevo titular del cumplimiento de sus deberes como concesionario ni tendrá el efecto de convalidar los incumplimientos que se hayan producido del título concesional, conservando, en todo momento, la Administración General del Estado las facultades de tutela y policía sobre el dominio público afectado”.

Xa que logo, tratándose de “incumplimientos de carácter esencial que perjudican

gravemente el interés público immanente en las concesiones demaniales” deben levar aparelado a sanción máxima da caducidade, tal e como ilustran os ditames do Consello de Estado núm. 72/2011, do 10 de febreiro, e núm. 226/2004, do 25 de marzo, posto que, insistimos, na sentenza penal invocada decláranse probados múltiples incumprimentos das condicións da concesión, determinantes da súa caducidade por terse producido contaminación atmosférica e hídrica sancionada, xa non en vía administrativa, senón, polo seu “plus de antixuridicidade”, na vía penal, con indiscutible infracción do estipulado no condicionado da concesión, que obrigaba a declarar a súa caducidade total e debería imposibilitar o acceso á prórroga solicitada.

Na resolución que impugnamos se nos remite, para rebater esta alegación, á contestación que figura na Orde Ministerial de 24/07/2015, pero nada se di respecto do requirimento de anulación formulado fronte a tal Orde e non contestado polo que, unha vez máis, nos remitimos aos argumentos impugnatorios xa formulados.

Décimo.- Acreditación do desenvolvemento, no perímetro da concesión, de actividades diferentes ao obxecto da mesma, con incumprimento da condición 8ª e alteración da finalidade do título (artigo 79 1 Lei de costas): procedencia da caducidade total e subsecuente denegación da solicitude de prórroga.

Deixamos constancia do recoñecemento, tanto da propia empresa como do Servizo Provincial de Costas, de diversos incumprimentos da condición 2ª da Orde Ministerial de outorgamento da concesión, o que consonte á condición 12ª do título, en relación co art. 79.1 I) da Lei de costas, constitúen causas de caducidade da concesión.

Non son de recibo as argumentacións da empresa referidas a que os motivos de caducidade daten de hai tempo, nin os efectos de que acepte a caducidade parcial, xa que non concorren motivos xurídicos, obxectivos ou fácticos, que permitan soste a caducidade parcial acordada, que, insistimos, non está prevista nin nos títulos, nin na lei nin no Regulamento.

Non consta solicitada nin a divisibilidade da concesión nin que a empresa fixese unha renuncia parcial, prevista no Regulamento de costas, verbo dos terreos destinados a outras actividades, e tampouco compartimos que non consten modificacións substanciais do título concesional.

Repárese que a prórroga refírese a un ámbito de 373.524 m² de dominio público marítimo-terrestre, no canto dos 612.500 m² do título concesional, por mor, entre outras causas, da caducidade parcial acordada.

Tamén discrepamos da concorrencia, neste caso, das circunstancias admitidas polo Consello de Estado e xurisprudencia para avalar a caducidade parcial, xa que estamos diante de incumprimentos ou actuacións sen título habilitante que vulneran a legalidade, non de alteracións producidas pola execución de infraestruturas de ordenación territorial ou fenómenos naturais, como os que sustentan as decisións dos ditames que se citan na resolución que declarou a caducidade parcial. Non poden cualificarse, as que aquí concorren, de “razones objetivas para ello y las porciones que la integran son susceptibles de un

tratamiento diferenciado”, senón que estamos diante de actuacións que infrinxiron a lei e que precisan ser legalizadas.

Cómpre volver a lembrar que a planta de tratamento de efluentes fora autorizada pola Dirección General de Costas (DGC) o 31/01/2003, ao abeiro do artigo 77.3 da Lei de costas, logo de cualificala como modificación non substancial da concesión, -o que sería discutible se o sumamos ao resto de variacións introducidas (art.162 do Regulamento)- mais xa ao ano seguinte, en concreto o 11/05/2004, a DGC, na tramitación da solicitude do grupo empresarial para levar a cabo o proxecto denominado “Recuperación de terrenos de las balsas 1, 2, 3 y 4. Fábrica de ENCE Pontevedra” - e logo de relatar que se estaba a tramitar de xeito simultáneo unha declaración de innecesariedade dos terreos ocupados polas concesións e que o expediente de revisión do canon concesional, incoado por resolución do 7/06/1999, atopábase paralizado-, cualifícase pola DGC a nova solicitude de ENCE SA como “una modificación sustancial de la misma”, (refírese á concesión), polo que ordenaba ao Servizo periférico de Pontevedra a incoación de expedientes de modificación das concesións das que é titular ENCE por Orde Ministerial de 28 de xullo do 1970.

Así as cousas, esa Administración xa ten constatado unha alteración substancial do título concesional inicial e, ao non constar aprobada unha nova modificación da concesión, procede declarar a caducidade total, ao abeiro do amentado artigo 79 da Lei de costas, e denegar a prórroga instada.

Reiteramos novamente que, consonte ao artigo 162, in fine, do vixente Regulamento de costas:

“(…)Se considerará, en todo caso, modificación sustancial, el aumento en más de un 10 por ciento del volumen o superficie sobre lo reconocido en el título otorgado, ya sea alcanzado este porcentaje en una o más actuaciones, así como el cambio de uso para el que se le otorgó dicho título”.

Deste xeito, ademais dos admitidos cambios de uso, cómpre patentizar, para rebater o argumento da non modificación substancial, xa anteriormente apreciada pola propia DGC, que:

a) Aos 39.193 m² que se reflicten na acta de 10 de febreiro do 2015, ocupados por EDAR, instalacións deportivas e comedor, cómpre tamén sumar, canda menos, os 38.750 m² que se reflicten na solicitude de "AUTORIZACIÓN PARA LEVAR A CABO O PROXECTO DE RECUPERACIÓN TERREOS BALSAS 1,2,3 e 4", fronte aos 415.969 m² que ocupaba a concesión.

b) Cómpre comparar os arredor de 7.000 m² de superficie edificada pola factoría que se certificaban polo enxeñeiro industrial director da fábrica o 15/05/1965, fronte aos 44.574 m² de superficie construída que, en xullo do 2003, compútanse e debúllanse polos técnicos autores no proxecto sectorial de incidencia supramunicipal -presentado tamén pola propia empresa-, superficie na que non se computan nin as instalacións do campo de fútbol nin as da EDAR.

c) Na relación de licenzas municipais que constan no arquivo municipal e que foron remitidas a esa Administración, constatarían aumentos do volume/

ocupación, en porcentaxe superior ao 10%.

En diversas ocasións temos manifestado que é a esa administración estatal, con competencias en materia de dominio público marítimo terrestre, e non a este e Concello, á quen lle corresponde comparar os datos que achega o Concello (relación de licenzas e datos facilitados, proxectos e certificados emitidos pola propia concesionaria) cos títulos concesionais e autorizacións concedidas por esa Administración e decidir, de xeito regrado, sobre a procedencia ou non da declaración da caducidade do título concesional, debendo imperativamente declarala, previa audiencia á interesada (e ditame do Consello de Estado), de concorrer as causas taxadas na lei, no regulamento e no título concesional.

Demandamos pronunciamento expreso sobre esta cuestión dese Ministerio con competencias activas na tutela do dominio público marítimos terrestre.

En todo caso, os datos alegados, incontestables, corrobóranse agora tamén cun informe técnico da arquitecta municipal-inspectora de urbanismo e medio ambiente do 18/03/2016, do que se achega copia a efectos probatorios, polo que cómpre concluír a concorrencia de modificacións substanciais da finalidade da concesión, con infracción dos principios reitores da lexislación de costas e do título concesional determinantes da caducidade total e, polo tanto, da imposibilidade de outorgamento de prórroga extraordinaria.

A non declaración de caducidade, de concorreren motivos, e o outorgamento da prórroga instada, determinan que se consagre a privatización de feito que supuxo a concesión primeiro, e a transmisión posterior da titularidade pública da concesión no seu día outorgada con data de vencemento certo, posteriormente superada polo último cambio lexislativo.

A día de hoxe, a empresa segue a facer obras sen título habilitante no eido da concesión, tal e como acreditan as resolucións da alcaldía de 5 e 18 de febreiro do 2016, cuxa copia se achega ao presente escrito. Semella que a empresa ten “patente de corso” para seguir facendo o que lle peta sen os preceptivos títulos habilitantes.

Undécimo.- Infracción da condición 8ª do título e do artigo 70.2 da Lei de costas, na redacción anterior á Lei 2/2013, do 29 de maio, por mor da ausencia de acordo aprobatorio da transferencia da concesión, no proceso de transmisión das accións da empresa concesionaria.

O art. 70.2 orixinario da Lei de costas, ao igual que o artigo 137.1 do derogado Real decreto 1471/1989, de 1 de decembro, prohibían taxativamente a transmisión “inter vivos” das concesións e, na actualidade, aínda que se admita, esixe que a administración recoñeza, con carácter previo, “el cumplimiento por el adquirente de las condiciones establecidas en la concesión”.

Neste senso, non consta autorización da transferencia da concesión cando se produce o proceso de venda de ENCE a capital privado mediante a transmisión de accións nin nas sucesivas vendas posteriores, tal e como si aconteceu cando se transferiu por O.M. de 6/05/1959 do INI á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA DE PONTEVEDRA, S.A.” e por O.M. de data 28/07/1970 á “EMPRESA NACIONAL DE CELULOSA, S.A.”, o que supón unha infracción

flagrante da cláusula 8ª do título que impide mesmo alugar o terreo ou destinalo a outros fins distintos dos expresados, en relación coa cláusula 12ª e os artigos 70.2 na súa redacción orixinaria e art. 79 da Lei de costas.

Rexeitamos de novo a interpretación de que o Acordo do Consello de Ministros de 27/04/2001 deba entenderse como “autorización a que se transmitiera la concesión”, afirmación que estimamos carece de base legal, o mesmo que cando se indica que “el procedimiento de privatización no es equivalente a las transmisiones a las que se refiere la legislación de costas” .

Non podemos compartir tales argumentos interpretativos, xa que o devandito Acordo, así como o propio Acordo do Consello de Ministros de 28 de xuño de 1996 polo que se establecen as Bases del Programa de Modernización del Sector Público Empresarial, gardan silencio sobre a transmisión da concesión, e o que se deduce da resolución repugna coa definición de privatización que se fai no último dos acordos citados:

“A los efectos de este Acuerdo, se entiende por privatización la transferencia total o parcial de la propiedad de empresas, participaciones en el capital de sociedades, acciones, activos o unidades de negocio y, en todo caso, cuando la misma suponga para el sector público estatal la pérdida de influencia decisiva en la empresa de que se trata”

Ante a ausencia de referencias expresas, e á vista do que sinalan taxativamente os preceptos citados da lexislación de costas, xunto co determinado nos artigos 137.4 do Regulamento de costas entón en vigor (vixente artigo 141.6) e no propio título concesional, e tendo en conta os precedentes de transferencias anteriores cando o complexo estaba no sector público, temos que rexeitar a argumentación contida na resolución recorrida, tanto cando se produce o proceso privatizador como nas vendas de accións posteriores que superasen a porcentaxe do 50 por 100 do capital social, xa que estimamos que a actividade principal da persoa xurídica concesionaria “Empresa Nacional de Celulosa S.A.” (ENCE), (ao igual que a da anterior “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.”) consistía no disfrute da concesión.

A Administración pública, en calquera actuación, incluído o analizado proceso privatizador, está sometida á Lei (tamén á de costas) e ao Dereito (artigo 103 da Constitución), polo que rexeitamos de plano, pola aplicación dos principios de legalidade e xerarquía normativa, a afirmación contida na resolución que acordou a caducidade parcial, de que a legalidade vixente, (léase artigo 70.2 da Lei de costas), non poida “condicionar ni modular los efectos de la desinversión pública” materializada vía acordo do Consello de Ministros, por moito que se sinale que se executou en desenvolvemento ou pola habilitación da facultade de alleamento de accións contida no TRLGP.

Curiosamente, coa prórroga que impugnamos albíscase o que quizais sexa unha nova transmisión ou troco de titularidade, sen que conste autorización expresa, ao outorgarse a “ENCE Energía y Celulosa SA”, mentres que o titular que figuraba no expediente de caducidade era “ENCE, S.A.”.

Décimo segundo.- Vicios no procedemento polo que se declarou a caducidade

parcial: ausencia de ditame do Consello de Estado.

É incontestable que unha vez incoado o expediente de caducidade, o 25/11/2014, a concesionaria formulou oposición a que se declarase a caducidade da concesión no seu escrito de alegacións. Por iso, estimamos que o expediente de caducidade adoeceu de defectos de tramitación que levan aparellada a súa nulidade ou anulabilidade, como é a ausencia do informe preceptivo do Consello de Estado requirido no artigo 167.3 do Regulamento de costas, debendo incidir en que consta, así mesmo, que por varias administración locais e asociacións ecoloxistas alegantes, formularonse criterios interpretativos diferentes aos da administración tramitadora, que esixirían tal ditame.

“d) Cuando se trate de concesiones, será preceptivo el dictamen del Consejo de Estado en todos los casos de nulidad, interpretación, modificación y extinción, cuando se formule oposición por parte del concesionario, de acuerdo con el apartado 12 del artículo 22 de la Ley Orgánica 3/1980, de 22 de abril, del Consejo de Estado”.

Cómpre tamén deixar citado, por remisión do disposto no artigo 22.12 in fine da Lei Orgánica 3/1980, do 22 de abril, do Consello de Estado, o determinado no artigo 163.3 do Regulamento da lei de costas, que esixe tamén, sen excepcións, e con anterioridade á resolución, ditame do Consello de Estado nos supostos de extinción anticipada da concesión, entre os que figura a caducidade, polo que a ausencia do referido ditame pode supor un vicio invalidante determinante da nulidade ou anulabilidade da resolución e que obrigaría a retrotraer os trámites e impediría outorgar a prórroga, por moito que se indique que unha vez que se propón a caducidade parcial na proposta de resolución ditada -en claro beneficio da empresa e en contra dos principios que tutelan o dpmt- esta, loxicamente, non se opuxera.

Décimo terceiro.- Vulneración das determinacións das DOT e do POL

Tal e como sinalabamos anteriormente, a STC 233/2015 ilustra, ao respecto da prórroga extraordinaria, que a concesión demanial, o mesmo que a prórroga, configúranse como “título de ocupación del dominio público, no como medida de intervención en garantía de leyes sectoriales que recaigan sobre la actividad”, lo que impide que “la Administración del Estado pueda ejercer su facultad de concesión demanial para interferir o perturbar el ejercicio de las potestades de las Comunidades Autónomas en aquellos ámbitos materiales sobre los que ostenta competencias de ejecución...”

Así as cousas procede invocar de novo, ademais do disposto nos artigos 45 e 132 do texto constitucional, o principio de lealdade institucional que recolle no seu art. 4 a Lei 30/92, do Réxime xurídico das administracións públicas e do procedemento administrativo común; principio que obriga a respectar o exercicio lexítimo das competencias urbanísticas e de ordenación territorial do concello e, particularmente, as competencias exclusivas da administración galega e a ponderar, no exercicio das competencias desa Administración do Estado e, en concreto, para a resolución da solicitude de prórroga extraordinaria, a totalidade dos intereses públicos implicados, por riba dos exclusivos intereses privados. En

concreto aqueles dos que a xestión estea encomendada a este Concello e á Xunta de Galicia.

Neste senso, debe rexer en puridade o segundo parágrafo da alínea terceira do art. 25 da Lei de costas, que imposibilita tamén, na nosa opinión, acceder á prórroga, xa que despois de establecer no art. 25.3 no seu primeiro parágrafo que: “Excepcionalmente y por razones de utilidad pública debidamente acreditadas, el Consejo de Ministros podrá autorizar las actividades e instalaciones a que se refieren las letras b) y d) del apartado 1 de este artículo.” sinala no segundo que: “En la misma forma podrán ser autorizadas y las instalaciones industriales en las que no concurran los requisitos del apartado 2, que sean de excepcional importancia y que, por razones económicas justificadas, sea conveniente su ubicación en el litoral, siempre que, en ambos casos, se localicen en zonas de servidumbre correspondientes a tramos de costa que no constituyan playa, ni zonas húmedas u otros ámbitos de especial protección. Las actuaciones que se autoricen conforme a lo previsto en este apartado deberán acomodarse al planeamiento urbanístico que se apruebe por las Administraciones competentes.”.

No suposto que analizamos estamos nun eido de especial protección (área de mellora ambiental e paisaxística) e debemos volver a citar as previsións que para o ámbito obxecto da solicitude de prórroga se recollen no Decreto 19/2011, do 10 de febreiro, polo que se aproban definitivamente as Directrices de Ordenación do Territorio-DOT (DOG 22/02/2011) e no Decreto 20/2011, do 10 de febreiro polo que se aproba definitivamente o Plan de Ordenación do Litoral de Galicia-POL (DOG 23/02/2011), normas ditadas no exercicio das competencias exclusivas recollidas no Estatuto de Autonomía en materia de ordenación do territorio que, xunto coas finalidades e obxectivos citados para o dominio público tutelado, deberon ser ponderados na resolución da solicitude de prórroga extraordinaria cursada.

A Dirección Xeral da Sostibilidade e Paisaxe da Xunta de Galicia, na contestación ás alegacións municipais verbo das referencias a ENCE na tramitación das DOT, sinalaba textualmente, para motivar a desestimación da alegación,

“(...) que a vontade reflectida no documento é a de que os terreos que ocupan ENCE e ELNOSA poidan ser recuperados e reordenados unha vez que se produza o seu traslado no ano 2018 (ver epígrafes 2.2.1 e 2.2.6)”

Lémbrese expresamente o disposto na Disposición Adicional 3ª.-Ence, do POL.

“En coordinación co establecido nas DOT, no espazo actualmente ocupado polas instalacións da empresa Ence situadas en Lourizán, na ría de Pontevedra, prevese un ámbito de recualificación sobre a Área de Mellora Ambiental e Paisaxística. O obxecto desta área é o da recuperación do espazo que quedará vacante coa materialización do traslado destas instalacións a outra localización dentro da propia bisbarra de Pontevedra no horizonte do ano 2018.

Dada a importancia que para este ámbito e o seu contorno suporá a citada transformación, considérase necesario regulala mediante esta disposición

adicional. En concreto, deberase:

1. Favorecer a conectividade visual e funcional coa costa e os hábitats que nela e o seu contorno se vaian rexenerar e valorizar.
2. A devandita recuperación irá encamiñada á naturalización da área, de tal maneira que se mellore a súa calidade ambiental e escénica, que concluírá coa inclusión destas áreas recuperables desde o punto de vista ecolóxico na Área de Protección Costeira, de tal maneira que se favoreza a integración de parte do ámbito no seu contorno máis natural, procurando, así mesmo, dotalo de conectividade mediante os corredores xa identificados neste documento. En concreto, recuperarase a praia dos Praceres de forma acorde coas características orixinais da praia e as condicións actuais de hidrodinámica e planta do areal.
3. Así mesmo, na zona norte do ámbito poderanse rehabilitar e acondicionar as edificacións destinadas a aqueles usos e actividades necesarios para a xeración de espazos públicos de calidade e cohesión social, ao mesmo tempo que se procura a transición cos espazos principais destinados á rexeneración ambiental e recuperación natural do ámbito anteriormente mencionado.
4. Recuperarase a calidade ambiental e paisaxística, contribuírase a dotar de equipamentos e espazos libres de calidade o agregado urbano no que se insire, evitando parámetros de ocupación e intensidade incompatibles coa capacidade de carga do territorio e os valores ambientais, paisaxísticos e patrimoniais propios do litoral.

O desenvolvemento e consecución destes obxectivos concretaranse mediante a redacción do instrumento de ordenación territorial ou urbanístico máis adecuado, atendendo, en calquera caso, ao interese público e á utilidade social da actuación que deberá abordar conxuntamente as accións de rexeneración, restauración e reordenación do ámbito de recualificación previsto nos terreos actualmente ocupados”.

Polo antedito, a concesión da prórroga vulnera de xeito flagrante as determinacións urbanísticas e de ordenación territorial das DOT e do POL, que expresamente prevén o traslado do complexo fabril no horizonte temporal do 2018, normas, coñecidas e informadas por ese Ministerio, que foron ditadas no exercicio das competencias exclusivas recollidas no Estatuto de Autonomía e 148 CE en materia de ordenación do territorio, e que, xunto coas finalidades e obxectivos citados para o dominio público tutelado, deberon ser ponderados na resolución á que atinxe o presente requirimento.

O alegado non se desvirtúa pola afirmación contida na Resolución impugnada de que a Xunta de Galicia, competente en ordenación do territorio, non puxera de manifesto no seu informe o incumprimento de ningún instrumento de ordenación territorial en vigor, xa que, como ben sabe ese Ministerio, e o di expresamente o art. 2 da Lei 2/2013, do 29 de maio, o informe interesouse do órgano ambiental da comunidade autónoma e atinxe, exclusivamente, a determinar os efectos medioambientais da prórroga.

Décimo cuarto.- Novación da concesión e prazo.

Estimamos que a Resolución debера, expresamente, manter as mesmas condicións no seu día impostas ao INI, porque o que se podería outorgar é unha prórroga do título (senón estivese xa parcialmente caducado por incumprimento das condicións), sen prexuízo das novas condicións que se queiran impor por mor dos novos requisitos legais e das mellores técnicas dispoñibles (MTD). Mais, este feito, reforza a tese de que se está a infrinxir a libre concorrência mediante unha novación encuberta ou nova concesión directa do título concesional, cunhas novas condicións, (non se trata só da mesma concesión ampliada no seu prazo) e sen a preceptiva publicidade e libre concorrência.

O que si nos parece un auténtico atentado á intelixencia da veciñanza dese vizoso e fermoso tesouro cal é a ría de Pontevedra, e que leva anos padecendo as consecuencias producidas por unha industria altamente molesta e nociva a carón das súas vivendas e núcleos residenciais, é a condición 1ª do prego de cláusulas particulares (PCPP) da prórroga, que traducido a linguaxe da rúa equivale a dicir: si son bos e cumpren o prometido 60 anos máis, e senón, non se preocupen, 50 anos: palpable demostración dos intereses xerais que guiaron a “extraordinaria” actuación do Goberno en funcións.

Décimo quinto.- Competencia para formular o requirimento e prazo de interposición

O artigo 44 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, impide a interposición de recursos inter-administrativos, polo que só cabe, en vía administrativa, a formulación dun requirimento previo de anulación, consonte ao devandito precepto.

En concreto, tras dispor que nos litixios entre administracións públicas non caberá recurso en vía administrativa, o precepto citado admite que, cando unha administración decida interpoñer recurso contencioso-administrativo contra outra, poida requirila previamente para que derogue a disposición, anule ou revogue o acto, cese ou modifique a actuación material, ou inicie a actividade á que estea obrigada.

O requirimento deberá dirixirse ao órgano competente, mediante escrito razoado que sinalará a disposición ou acto que constitúen o seu obxecto, e se deberá presentar no prazo de dous meses desde que se publique a norma ou se coñeza o acto ou actuación.

Polo tanto, este Concello está lexitimado para interpoñer o antedito requirimento e o correspondente recurso contencioso-administrativo, de conformidade co artigo 19.1 da Lei da xurisdición contencioso-administrativa.

A competencia para formular o requirimento atribúese á Xunta de Goberno Local, de conformidade co disposto no artigo 127.1. j) -en relación coas atribucións das letras d) e f)-, da Lei 7/85, de 2 de abril, reguladora das bases do réxime local, modificada pola Lei 57/03, do 16 de decembro, e artigo 21.1. do Regulamento orgánico do goberno e da administración do Concello de Pontevedra.

Xa que logo, a Xunta de Goberno Local, de conformidade cos argumentos do presente informe como escrito razoado, nos termos do artigo 44 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, por unanimidade, acorda:

Primeiro.- Formular en tempo e forma, diante da Sra. Ministra de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente, requirimento previo de anulación, con base no relato de feitos e fundamentos xurídicos do presente escrito razoado, dos seguintes actos administrativos:

a) Resolución do 20 de xaneiro do 2016 da Dirección General de Sostenibilidad de la Costa y del Mar -por delegación da Sra. Ministra en funcións- pola que se outorga a “ENCE Energía y Celulosa SA”, unha “prórroga de la concesión de ocupación de una superficie de trescientos setenta y tres mil quinientos veinticuatro (373.524) metros cuadrados de dominio público marítimo-terrestre con destino a fábrica de celulosa Kraft en la franja de dominio público marítimo-terrestre comprendida entre el ferrocarril de Pontevedra a Marín y la carretera de unión de los puertos de Pontevedra y Marín, en el Término Municipal de Pontevedra (Pontevedra)”, notificada a este Concello o 28/01/2016, baixo o número 2016002786.

b) Acto de trámite consistente na comunicación recibida o 26/01/2016, rexistro de entrada 2016002460, mediante escrito da Subdirección General de Dominio Público Marítimo Terrestre, datado tamén o 20 de xaneiro de 2016, polo que se denegaba a remisión de copia do expediente de prórroga e a ampliación do prazo de alegacións.

E interesar que se dite resolución pola que se declare, mediante acto contrario imperio, a súa nulidade, ou se proceda á súa anulación, revogación ou ben se deixe sen efecto a prórroga concedida, por ser contraria a dereito, ao se tratar dunha prórroga extraordinaria concedida por un goberno en funcións extralimitándose nas súas atribucións, por mor da acreditada concorrencia das causas relatadas e taxadas de caducidade total da concesión que se prorroga e que foi obxecto de modificacións substanciais e incumprimentos do condicionado e réxime concesional, que, xunto cos restantes motivos sinalados, impiden o outorgamento da prórroga extraordinaria interesada para unha industria que pode ter outro emprazamento; e, previos os trámites oportunos, se declare a caducidade total da concesión referida, ao abeiro do disposto nos artigos 79 da Lei de costas e 165 do seu Regulamento e subsecuente denegación da prórroga interesada.

Segundo.- Dar conta do presente acordo ao Ministerio de Agricultura, Alimentación e Medio Ambiente, ao que se lle remitirá certificación deste acto, xunto con copia da documentación que se achega como proba, instando, asemade, que se ordene a adopción das medidas legalmente previstas subsecuentes á declaración de caducidade e denegación de prórroga para a plena recuperación, protección e restauración da totalidade do espazo incluído no dominio público marítimo terrestre, sen prexuízo do que, nos escritos de alegacións remitidos, se sinala ao respecto da EDAR.

Terceiro.- Reiterar expresamente, diante do Ministerio de Agricultura, Alimentación y Medio Ambiente, a contestación ás seguintes solicitudes e requirimento repositório:

1ª Solicitud cursada o 6/08/2004, referida aos terreos que ocupan as balsas de decantación, que se ampliou posteriormente á totalidade do ámbito concesional, ao estimar a concorrencia das causas relatadas de caducidade da concesión.

2ª Requirimento previo de anulación efectuado o 5/10/2015 da Orde Ministerial de data 24 de xullo de 2015, ditada por delegación pola Dirección General de sostenibilidad de la costa y del mar, pola que se acorda a caducidade parcial da concesión outorgada por Orde Ministerial de 13 de xuño de 1958 ao Instituto Nacional de Industria, para a ocupación de 612.500 m2 de bens de dominio público marítimo-terrestre con destino á construción dunha fábrica de pasta de celulosa Kraft na franxa da zona marítimo-terrestre a reencher, comprendida entre o ferrocarril de Pontevedra a Marín e a estrada PO-13, transferida por Orde Ministerial do 6 de maio de 1959 á “Empresa Nacional de Celulosa de Pontevedra, S.A.” e por Orde Ministerial do 28 de xullo de 1970 á “Empresa Nacional de Celulosa, S.A.” (ENCE), no que se refire aos terreos ocupados pola EDAR de Placeres, do emisario submarino existente xunto á EDAR e das instalacións deportivas.

3ª Solicitud de suspensión tamén efectuada o 5/10/2015, consonte ao artigo 172.3º do Regulamento de costas, de calquera procedemento de solicitud de prórroga extraordinaria en tramitación ao abeiro do disposto na disposición transitoria 2ª do Real decreto 876/2014, de 10 de outubro, polo que se aproba o Regulamento de costas e que desenvolve a disposición transitoria primeira 2ª da Lei de 22/1988, de 28 de xullo de costas (BOE núm. 181 de 29/07/1988), modificada na súa redacción pola Lei 2/2013 de 29 de maio, canda menos ata que se resolva o requirimento previo formulado e adquira firmeza a Orde que declarou a caducidade parcial da concesión.

4ª Solicitud expresa de remisión de copia íntegra do expediente de solicitud de prórroga extraordinaria da Concesión C-734, previo pago, no seu caso, e de ser procedente, das taxas ou exaccións a que haxa lugar.

Cuarto.- Dar conta ao Pleno da Corporación para ratificación, se procede, deste acordo.

E para que conste, coa salvidade á que se refire o artigo 206 do Regulamento de Organización, Funcionamento e Réxime Xurídico das Entidades Locais, expido a presente certificación de orde e co visto e praxe do Sr. Alcalde, en Pontevedra a 22.03.2016.

Visto e Praxe

O alcalde	O concelleiro secretario
Miguel Anxo Fernández Lores	Raimundo González Carballo